

Ema Čejs

Sačuvaj
ljubav

Preveo Vladan Stojanović

 izdavaštvo **vulkan**

Beograd, 2016.

*Knjiga je posvećena svim finim momcima i luckastim
devojkama na svetu. Želim vam da se pronađete i
zajedno uživete u vožnji na toboganu života.*

Prvo poglavlje

Posljednjih nedelja došao sam do saznanja da žene ponekad vole da plaču. Plaču zbog knjiga, televizijskih emisija, onih groznih reklama o zlostavljanim životinjama i filmova – pogotovo zbog filmova. Zašto bi iko gledao nešto što će ga zasigurno učiniti nesrećnim? To nema nikakvog jebenog smisla.

Ali to je u redu. Ta je pojava samo još jedna u nizu onih koje nikad neću razumeti kad je reč o mojoj devojci. Da – rekao sam devojci. Di Voren je zvanično moja devojka.

Ponoviću zbog onih u zadnjim redovima – Delores je *moja* devojka.

Zvućaću kao pretpubertetska curica luda za pevačem dečaćkog benda kad to ponovim. Baš me briga, zato što je to mukotrпно izvojevana pobeda – razumeli biste me kad biste znali šta sam sve pretrpeo da bih je učinio svojom.

Vratimo se na ono o čemu sam govorio. Cure vole da plaču – ali ovo nije jedna od takvih priča. U njoj nema preminulih najboljih

prijatelja, mračne i tegobne prošlosti, skrivenih tajni, iskričavih vampirskih raskida, niti otkačene jebačine.

Pa... dobro... ima malo otkačene jebačine – ali one dobre.

Ovo je pripovest o igraču koji sreće pomalo ludu devojkicu. Zaljubljuje se i igrač zauvek promeni svoj život. Verovatno ste već čuli ovu priču, možda i od mog ortaka Drua Evansa. Znači šta, dok su Kejt i on raspetljavali svoje klupko, između Delores i mene događao se čitav paralelni univerzum o kom ništa niste znali. Budite strpljivi, iako mislite da vam je kraj priče već poznat, zato što dolazak na određeno mesto nije najbolji deo putovanja, već sve ono šašavo što se usput dešava.

Pre početka, trebalo bi da se upoznate s nekim činjenicama. Kao prvo – Dru je izuzetan momak, moj najbolji prijatelj. Da smo Pacovska družina*, bio bi Frenk Sinatra, a ja Din Martin. Dru i ja smo možda veoma bliski, ali na različit način doživljavamo žene. On u ovom trenutku vidi sebe kao večitog neženju. Čvrsto se drži niza pravila poput onog da nikad ne dovodi curu u stan i da nikad ne izlazi s koleginicama. Tu je i pravilo nad pravilima. Nikad ne izlazi s istom ženom dva puta.

Ja pak ne marim gde tucam – kod mene, kod nje, ili na vidikovcu na vrhu Empajer stejt bildinga.

Ovo poslednje bila je noć za pamćenje.

Takođe ne bežim od viđanja sa ženama iz kancelarije – iako je većina devojakica iz moje branše non-stop nadrždana, pod snažnim stresom, ne gasi cigaretu i ne prestaje da pije kafu. Ne vidim zašto se ne bih video s istom curom više puta, dok god se dobro zabavljamo. Zamišljam kako ću se jednog dana skrasiti. Mislim na brak, decu i sve što ide uz to.

---

* U originalu Rat Pack – grupa glumaca prvobitno okupljena oko Hemfrija Bogarta. Naziv je posle korišćen za Frenka Sinatru, Dina Martina i Semiju Dejvisa Džuniora. Pratila ih je reputacija ženskaroša i pijanica.

Sačuvaj ljubav

Naletao sam na mnogo gospođa Pogrešnih, dok sam tragao za Pravom.

Pripadam onima što misle da je čaša polupuna. Ništa ne može da me oneraspoloži. Imam odličan život – uspešnu karijeru koja mi dozvoljava da uživam u najboljim igračkama za muškarce na tržištu, divne prijatelje, neobičnu ali ljubavlju prožetu porodicu. *Kukanje* ne postoji u mom rečniku, ali bi na mom nadgrobnom spomeniku moglo da piše *samo jednom se živi*.

Tu je i Delores Voren – Di, za one što ne žele da je ljute. To je neobično ime po današnjim standardima, ali joj savršeno pristaje. Neobična je – različita – na sve najbolje načine. Brutalno je poštena, s naglaskom na *brutalno*. Snažna je i puca joj prsluk za ono što ljudi o njoj misle. Radi ono što misli da je ispravno. Ne izvinjava se nikom zbog onog što želi ili zbog onog što jeste. Nesputana je i predivna – kao nepripitomljeni trkački konj koji najbolje trči neosedlan.

Tu sam se zamalo zeznuo. Hteo sam da je ukrotim. Mislio sam da imam potrebno strpljenje za takav poduhvat. Previše sam se trudio i preterano zatezao uzde. Zbog toga ih je iskidala.

Vređa li vas što voljenu ženu poredim s konjem? Jebeno predite preko toga zato što ovo nije priča u čijem čitanju bi uživala policija za političku korektnost.

Eto, opet trčim pred rudu. Znajte da je Kejt Bruks naša koleginica i Deloresina najbolja drugarica – Širli Deloresina Lavern.* Za sve godine koliko poznajem Drua – dakle, otkad znam za sebe – nikad ni na jednu ženu nije reagovao kao na Kejt. Međusobna privlačnost bila je gotovo opipljiva, iako je u početku bila uglavnom antagonistička. Svako ko je imao oči mogao je da vidi da su načisto poludeli jedno za drugim.

Pa... svi osim njih dvoje.

---

* Misli se na američku humorističku televizijsku seriju *Laverne & Shirley*, prikazivanu na Ej-Bi-Siju od 1976. do 1983. godine.

Kejt je, baš kao Delores, sjajna cura. Pripada tipu žena koje, po besmrtnim rečima Edija Marfija iz *Dolaska u Ameriku*^{*}, mogu da dignu muškarčev intelekt kao i ono što prebiva u međunožju.

Sve ste ukapirali? Odlično. Neka zabava počne!

Moj život se promenio jednog normalnog prosečnog dana pre četiri nedelje – kad sam sreo devojkicu ni u čemu prosečnu.

* * *

ČETIRI NEDELJE RANIJE

„Metju Fišer, Džek O’Šej, Dru Evans, ovo je Didi Voren.“

Ljubav na prvi pogled ne postoji. Jednostavno nije moguća. Izvinite što kvarim vašu omiljenu maštariju, ali jednostavno je tako. Neznanje može izgledati kao blagoslov, ali kad odstranite sve slojeve, ostaje vam puko odsustvo podataka.

Da biste zaista nekog zavoleli, morate da upoznate njegove bu-bice, snove, ono šta ga ljuti, i ono što ga raduje, njegove kvalitete, slabosti i mane. Jeste li čuli onu misao iz Biblije – onu koju uvek čitaju na venčanjima: „Ljubav je strpljiva, ljubav je blaga...“ Imam svoju verziju: ljubav je kad vam nedostaje ukus nečijeg jutarnjeg daha. Kad mislite da je divna, čak i ako joj je nos crven kao irvasu Rudol-fu, a kosa slična svračjem gnezdu. Ljubav nije kad s nekim ostajete uprkos njegovim manama – već kad ga obožavate upravo zbog njih.

Što se napaljenosti na prvi pogled tiče, ona svakako postoji. I mnogo je češća pojava. Zapravo, kad većina momaka sretne neku ženu, već posle prvih pet minuta zna kojoj od *jebi, ubij, oženi* kategorije pripada. I da znate, momci imaju prilično nizak kriterijum kad je o *jebi* kategoriji reč.

---

^{*} Film *Coming to America* iz 1988. godine.

Voleo bih da mogu da vam kažem da je prvo što sam primetio kod Delores bilo nešto romantično, poput njenih očiju, osmeha ili zvuka njenog glasa – ali nije bilo tako. Prvo što mi je kod nje upalo u oči behu njene sise. Oduvek sam se ložio na sise, a ona ima fantastičan par. Slatko su se prelivale iz prslučeta, obrazujući ommaljujući kanjon, dražesno uokviren sivim pletenim džemperom.

Napalio sam se na sise Delores Voren pre no što je razmenila ijednu reč sa mnom.

Kratko je čavrljala s Druom. Privukao sam joj pažnju sledećim rečima: „Pa, Didi... to je skraćenica od nečeg? Dona, Debora?“

Tople oči boje meda upravile su se prema meni. Kejt je pustila mačku iz vreće pre no što je Di stigla da odgovori: „Od Delores. To je prezime – bakino. Mrzi ga.“

Delores je ošinula prijateljicu gnevnim pogledom.

Humor je oduvek bio najsigurnija karta ako želite da zadivite curu. Duhovitošću joj dajete do znanja da ste pametni, snalažljivi, samouvereni. A šta ćete raditi ako imate muda? Zasenićete je razmetljivošću.

Zbog toga sam Kejtinoj prijateljici rekao: „Delores je prekrasno ime, za prekrasnu devojku. Sem toga, rimuje se sa klitoris... a za njega sam stručnjak. Obožavam ga.“

Moj nastup je izazvao očekivanu brzu reakciju. Blago se osmehnula i sugestivno prešla prstom preko donje usne. Ako neka cura dodirne telo, kao odgovor na reči nekog tipa? To je gotovo uvek dobar znak.

Skrenula je pogled. Obratila nam se: „Baš fino. Moram da otperjam. Žurim na posao. Drago mi je što sam vas upoznala, momci.“ Zagrlila je Kejt. Meni je namignula. *Još jedan dobar znak.*

Gledao sam za njom. Nisam mogao da ne primetim da otpozadi nije ništa manje upečatljiva nego spreda.

Dru je pitao Kejt: „Ide na posao? Mislio sam da se striptiz-klubovi ne otvaraju pre četiri.“

Morao sam da se složim s njim. Posle toliko poseta striptiz-klubovima, počinjete da zapažate izvesne obrasce. Na primer, odeća koju striptizete nose – iako minimalna – vrlo je slična. Stiče se utisak da sve kupuju u istoj radnji. Di se nesumnjivo odevala kao cura iz tog miljea.

Bilo bi čudesno da radi kao striptizeta, iako je to verovatno samo još jedna od mojih zaludnih maštarija. Takve žene nisu samo gipke i okretne već umeju i da se dobro zabavljaju. Ne znaju za inhibicije. U prilog im ide činjenica da, uopšteno govoreći, imaju loše mišljenje o muškarcima. To znači da će na sitni viteški postupak odvratiti nesrazmernom zahvalnošću. A zahvalna striptizeta je ona što će vam ga popušiti.

Kejt je skršila moje nade. „Di nije striptizeta. Oblači se na taj način da bi odbila muškarce od sebe. Preneraze se kad saznaju čime se bavi.“

„Čime se bavi?“, pitao sam.

„Ona je raketni inženjer.“

Džek mi je čitao misli: „Zajebavaš.“

„Bojim se da to nije slučaj. Delores je hemičar. NASA je na spisku njenih mušterija. Njena laboratorija radi na poboljšanju goriva koje koriste spejs-šatlovi.“ Zadrhtala je. „Didi Voren ima pristup izuzetno eksplozivnim materijalima... trudim se da o tome što ređe razmišljam.“

Moja radoznalost mogla se takmičiti sa snagom mog seksualnog instinkta. Uvek sam gajio naklonost prema neobičnim ženama, muzici, knjigama. Voleo sam nameštaj s pričom, za razliku od Drua, čiji stan je bio uređen po uputstvima uglednog dizajnera. Neobični komadi nameštaja su uvek zanimljivi, čak i kad se ne slažu međusobno.

Sačuvaj ljubav

„Bruks, moraš da me povežeš s njom. Dobar sam momak. Dopusti mi da izvedem tvoju prijateljicu. Neće se pokajati ako izađe sa mnom.“

Kejt je razmišljala o mom predlogu. Rekla je: „Važi. Računaj na to. Izgledaš kao njen tip.“ Dala mi je poslovnu karticu neonski zelene boje. „Ali, moram da te upozorim. Ona je devojka koja ih voli i napusti skrhanе. Pozovi je ako tražiš provod za jednu ili dve večeri. Kloni je se ako si u potrazi za dubljom i sadržajnijom vezom.“

Sad znam kako se Čarli osećao kad je dobio poslednju zlatnu karticu za Vonkinu fabriku čokolade.

Ustao sam i poljubio Kejt u obraz. „Ti si... moja nova najbolja prijateljica.“

Htedoh da je zagrlim – samo da bih čačnuo svog namrštenog drugara – ali nisam hteo da rizikujem udarac u jaja. Imao sam planove za ta jaja. Moraće da budu u najboljoj formi.

Kejt je rekla Druu da se ne duri. Prokomentarisao je da je to zbog njenih sisa, ali sam ga slušao s malo pažnje. Bio sam prezauzet razmišljanjem o mestu za izlazak na piće s Delores Voren – ili nekoliko mesta. Maštao sam i o svim fantastično lascivnim aktivnostima što će zatim uslediti.

* * *

Eto kako je sve počelo. Nije trebalo da bude komplikovano – bez ljubavi na prvi pogled, bez velikih gestova, bez ljutnje. Samo nešto sigurno, dobar provod, tucanje za jednu noć s opcijom za drugu. Kejt mi je rekla da se Di zanima za tako nešto. To sam i ja tražio. Mislio sam da mi ništa više neće biti potrebno.

Elvis Prisli je imao pravo. Budale zaista srljaju. A ja sam jebena budalčina, ako to još niste provalili.

Drugo poglavlje

Veliki broj ljudi živi za svoj posao. Ne šljakaju zbog novca, već zato što ih ono što rade čini onim što jesu. Iz svojih zanimanja crpe samopouzdanje, osećaj svrhe, možda čak i plime adrenalina. To nije uvek nešto loše. Kancelarija je igralište poslovnog čoveka. Advokat se u sudnici oseća kao kod kuće. Šta će biti ako mi ikad zatreba hirurg? Samo će punokrvni radoholičar moći da mi se približi sa skalpelom.

Ja sam investicioni bankar u jednoj od najuglednijih i najprestižnijih firmi u gradu. Dobar sam u svom poslu i zadovoljavajuće plaćen. Valjano se brinem o svojim mušterijama. Postojeće su srećne, a nove stalno pristižu. I pored toga, ne mogu da kažem da volim ono čime se bavim. Posao nije moja strast. Kad umrem, neće mi biti žao što nisam proveo više vremena u kancelariji.

Po tome sam sličan svom ocu. Posvećen je firmi koju je osnovao sa Džonom i Džordžom, ali ne dozvoljava da ga poslovne obaveze odvuču od golfa. Takođe je staromodni porodični čovek – uvek je to bio. Odrastao sam u kući gde je večera svakog dana služena

tačno u šest sati. Čekao me je sam pakao ako se u to doba ne bih zatekao za stolom. Samo je boravak u urgentnom centru mogao opravdati odsustvo. Razgovori za večerom su se često usmeravali na *šta si danas radio*. Nikada niste mogli da se izvučete s *ništa*. Bio sam jedinac, što znači da nije bilo braće i sestara da odvuku roditeljsku pažnju. Tata je bio i te kako svestan zamki u koje je privilegovano jedinče iz bogate porodice moglo da upadne odraštajući u Njujorku. Prokleta dobro se brinuo da me takva iskušnja mimoiđu.

Pa... najveći deo vremena su me mimoilazila.

Svaki klinac zaslužuje da upadne u sitne nevolje. Takvo iskustvo pomaže da nauči da se snalazi u životu i razmišlja u hodu. I ukoliko tinejdžerima ne dozvolite da imaju nekakav samostalni život, totalno pobenave kad krenu na koledž. A to može da se loše završi.

Otac je imao tri osnovna pravila: moraš imati dobre ocene, ne smeš imati kriminalni dosije i ne otkopčavaj šlic.

Dva od tri nije loš rezultat, zar ne?

Tata je cenio važnost porodice i umeo da razdvoji posao od zadovoljstva, ali to ne znači da sam u firmi mogao da radim šta god hoću zato što sam njegov sin. Uveren sam da me je muštrao mnogo više od ostalih zaposlenih da bi suzbio sva govorkanja o nepotizmu. Nije podnosio nedolično ponašanje na poslu. Ustremio bi se na takvu pojavu kao Galagerov* malj na lubenicu.

Tata i njegovi partneri uspeli su da razviju uspešan posao delom i zato što je svako od njih uneo jedinstven talenat u tim. Džon Evans, Druov i Aleksandrin otac, podseća na Lice iz *A-tima*** . On je šarmer, ubeđivač – stara se da mušterije budu srećne, a zaposleni ne samo zadovoljni već i poletni. Džordž Rajnhart, Stivenov otac, mozak je

---

* Misli se na Lea Entonija Galagera – američkog humoristu poznatog po uništavanju lubenica na nastupima.

** Akciona serija *A-Team*, emitovana od 1983. do 1987. godine.

operacije. Ni moj ni Džonov tata nisu manjkavi na tom planu, ali je Džordž kao Stiven Hoking, ali bez bolesti koja ga drži prikovanog za invalidska kolica. On je jedini čovek kog poznajem što istinski uživa u tehničkoj, knjigovodstvenoj strani investicionog bankarstva.

Što se tiče mog oca Frenka – on je snagator. Zastrašuje. Retko progovara, što znači da bi vaše uši jebeno trebalo da slušaju kad se to dogodi, pošto se sprema da kaže nešto stvarno vredno slušanja. I otpušta ljude bez problema. Donald Tramp u poređenju s mojim tatom izgleda kao pičkica. Nije bitno da li si hranilac porodice ili trudnica u poslednjem tromesečju – letećeš napolje ako ne odgovaraš zahtevima posla. Suze ga ne dotiču. Retko pruža drugu priliku. Od detinjstva mi je govorio: „Metju, porodica je porodica, prijatelji su prijatelji, a posao je posao. Nemoj da mešaš te kategorije.“

Nemilosrdan je, ali je uvek pravedan i pošten. Neće ti praviti probleme dok god redovno radiš domaći. Ja nisam propuštao da uradim nijedan. Ne samo zato što mi je stalo do mog posla već i zbog toga što... nisam hteo da razočaram tatu. Tužno je što se takav stav sve ređe sreće. Toliko malih smradova danas jurca okolo, ne pomišljajući da učini išta čime bi se roditelji ponosili. Dru, Aleksandra, Stiven i ja odgojeni smo u tradicionalnom duhu.

A sad, natrag na pravu priču.

Ostatak popodneva, posle ručka s momcima, proveo sam za kancelarijskim stolom. Skicirao sam ugovor i divanio s mušterijama telefonom. Oko šest sam se spremao za polazak. Stiven je ušetao kroz moja vrata.

„Pogodi ko je proveo pauzu za ručak okružen zagriženim gej-merima u redu za najnoviji elektronski fiks?“

Gurnuo sam fasciklu u tašnu, za nimalo ugodno čitanje pre spavanja. Upravljanje vremenom je najvažnije za one što ne žele da žive zakovani za radni sto.

Odgovorio sam: „Da to nisi nekim slučajem ti?“

Osmehnuo se i klimnuo glavom. „Prokleta tačno, brate. I vidim šta sam upecao.“

Pokazao mi je četvrtasti paket u celofanu.

Momci bi, u očevo vreme, posle dugog dana na poslu otišli na pecanje ili da loču u lokalnom pabu. Ono što Stiven drži u ruci stvara veću zavisnost od alkohola. Neizmerno je zabavnije od zabacivanja udice.

Dokopao se najnovijeg izdanja *Zova dužnosti*.

„Svaka čast.“ Uzeo sam mu disk iz ruke. Okrenuo sam ga da bih video unapređenu grafiku.

„Jesi li spreman za misiju večeras? Oko devet?“

Za slučaj da vam još nije jasno – Stiven je oženjen. I nije samo oženjen – u braku je s *Aleksandrom nekadašnjom Evans*, takođe znanom kao Kučka. Ovo poslednje niste čuli od mene.

Ako je obična supruga čelična kugla na kraju lanca, Aleksandra je tenk šerman. Drži Stivena na kratkom povocu – ne da mu da izlazi u barove subotom uveče. Ne dozvoljava mu više od jedne partije pokera mesečno. Smatra da bi cunjanje s nama, bezbrižnim neženjama, loše uticalo na njenog supruga, iako on nije sklon vanbračnim izletima. I... verovatno ima pravo.

Svaki dobri upravnik zatvora zna da nametanje ograničenja robijaškoj populaciji ima svojih granica. Možeš da ih zatvoriš u kavez deset sati dnevno, da im zabraniš šetnju po dvorištu – ali pokušaj da im oduzmeš cigarete? Imaćeš posla s krvavom pobunom.

Video-igrice su Stivenov dozvoljeni porok, dok god to ne smeta ćerkici Makenzi kad legne da spava. Stiven je u jednoj zasedi bio malčice preglasan i probudio ćerkicu. Nedelju dana ostao je bez najdraže razbibrige. Naučio je lekciju.

„Važi, ortak, računaj na mene.“

Vratio sam mu igricu. Rekao je: „Bajno. Videćemo se tačno u devet nula nula.“ Odsečno mi je salutirao i izašao.

Nekoliko minuta kasnije uzeo sam tašnu i sportsku torbu, i krenuo. Na putu do lifta prošao sam pored Druove kancelarije.

Bio je nagnut preko papirima pokrivenog stola. Crvenom olovkom unosio je beleške u dokument.

„Hej!“

Podigao je glavu: „Hej!“

„Igrice, večeras u devet. Stiven je nabavio novi *Zov dužnosti*.“

Spustio je pogled na papire i rekao: „Ne mogu. Ostaću ovde najmanje do deset.“

Sećate li se da sam pomenuo ljude što žive za posao? Dru Evans je jedan od njih.

To mu leži. On nije izmrcvareni, stresom rastrzani kancelarijski pacov – upravo suprotno od toga. Dru istinski uživa u teškom radu; živne i procveta na pregovorima, čak i kad su veoma zategnuti. Takav je zato što zna da verovatno jedini može da ih dovede do povoljnog ishoda.

Pa... tako je bilo dok se izvesna crnokosa devojka nije zaposlila kod nas.

Bacio sam pogled na Kejtinu kancelariju preko puta njegove. Sedela je za stolom, kao Druov odraz – ali mnogo zgodnija.

Oslonio sam se o stolicu i rekao: „Jesi li čuo da je Kejt na korak od potpisivanja ugovora s 'Faramatabom'?“

Kiselo je zarežao, ne dižući glavu: „Da, čuo sam.“

Nacerio sam se. „Bolje ti je da se potrudiš, čoveče. Ukoliko sklopi taj ugovor, tvoj čale će se toliko raspilaviti da se ne bih iznenadio ako bi pozeleo da je usvoji. Incest – čak i među usvojenom braćom i sestrama – u Njujorku je nezakonit.“

Prijatelji verbalno kidišu jedan na drugog. To je isto kao kad curice cmaču obraščiće i vazduh da bi izrazile bliskost. Svaka društvena grupa izražava naklonost na svoj način.

Sačuvaj ljubav

„Pretpostavljam da incest ne bi bio moguć, s obzirom na njen neprijateljski pogled.“

„Sisaj mi ga.“

Zacerekao sam se. „Ne mogu večeras, dragi moj. Boli me glava.“
Krenuo sam ka vratima. „Lepo se provedi.“

„Drugi put.“

* * *

Po izlasku s posla povezao sam se podzemnom železnicom. Išao sam u vežbaonicu, kao i svakog dana. U Bruklinu je. Nije baš nešto sređena. Neki bi je zvali rupčagom, ali sam je ja doživljavao kao nebrušeni dijamant. Pod je bio tvrd i prljav. Izandali džakovi za boks pokrivali su jedan zid. Gomila tegova stajala je ispred razbijenog ogledala. Gajba za mleko puna konopaca za preskakanje bila je pored usamljene mašine za veslanje. U ovoj vežbaonici nije bilo očajnih domaćica u elastičnim trikoima, naoružanih najnovijim kozmetičkim pomagalima i željnih novih poznanstava. Nije bilo šljaštećih mašina ili visokotehnoloških pokretnih traka, kao u teretani u mojoj zgradi. Dolazio sam ovamo da bih se oznojio i protegao mišiće vežbama. Ponajviše sam dolazio zbog bokferskog ringa u središtu teretane.

Imao sam dvanaest godina kad sam prvi put gledao *Rokija*. Radnja se odvijala u Filadelfiji, ali se mogla dešavati u Njujorku. Posle te filmske projekcije postao sam ljubitelj boksa. Neću dići ruke od karijere da bih trenirao za titulu šampiona sveta u teškoj kategoriji, ali nema bolje vežbe od nekoliko rundi u ringu protiv odgovarajućeg protivnika.

U uglu ringa je bio Roni Batler – čovek u pedesetim, sa strnjikom od brade, sivom trenerkom i debelim zlatnim raspećem oko vrata. Urlao je na dva sparing-partnera što su plesala po ringu.

On je vlasnik vežbaonice. Roni nije Miki, ali je dobar čovek i još bolji trener.

Godinama skupljam deliće informacija koje najčešće prosipa kad svi odu, pre zatvaranja. Roni je krajem osamdesetih bio zverka na Volstritu. Živeo je svoj san. U petak uveče se s porodicom vozio na vikend u Hemptons. Kasno su krenuli jer se duže zadržao na poslu. Umorni kamiondžija zaspao je za volanom, prešao preko ostrva u suprotnu traku i naleteo na Ronijev BMW. Roni se izvukao s potresom mozga i smrskanom butnom kosti. Žena i ćerka se nisu izvukle.

Nekoliko godina je tražio utehu u boci, još nekoliko mu je trebalo da se otrezni. S novcem od odštete izgradio je ovo mesto. Ne izgleda ogorčeno ni tužno, ali ga ne bih mogao nazvati srećnim čovekom. Mislim da ga vežbaonica održava u životu, daje mu razlog da ujutru ustane iz kreveta.

„Povuci se, Šonesi!“, povikao je na borca koji je priterao sparing-partnera uz konopce, rešetajući mu rebra. „Ovo nije Vegas, nanu li ti naninu. Pusti ga da diše.“

Taj klinac Šonesi je jajara. Viđali ste slične tipove. Mlade i naložene. Takvi izlaze iz kola da bi prebili nekog sirotana što ih iseče na auto-putu. To je još jedan razlog zbog kog volim boks – nudi savršenu priliku da stavite idiote na pravo mesto a da vas niko ne tuži za napad. Šonesi mesecima pokušava da me namami u ring. Nije zabavno boriti se s tipom čija je tehnika tako usrana. Koliko god jako udarali, nemaju šanse da pobeđe. Čekam da unapredi boksersku veštinu. Tad ću ga umlatiti.

Ulovio sam Ronijev pogled, dok je razdvajao borce. Pozdravio sam ga klimanjem glave. Otišao sam u svlačionicu, skinuo odelo i obukao trenerku. Sledećih pola sata tukao sam po džaku za boks. Zatim sam seo na mašinu za veslanje. Veslao sam dok mi bicepsi nisu provrištalili, a noge se preobrazile u žele. Završio sam